Daugumai žmonių širdis ir mintys yra vienas ir tas pats, ir visgi, kadangi mano mintys niekada nebūna atskirai nuo Vrindavano, mano protas ir Vrindavanas yra viena ir tas pats. Mano protas - Vrindavanas, ir kadangi tu mėgsti Vrindavaną, ar būsi man toks maloningas ir ateisi čia Savo lotosinėmis pėdomis? Aš manau, kad tai būtų Tavo didžiausia malonė. Mano brangus Viešpatie, prašau išklausyk mano nuolankią maldą. Mano namai yra Vrindavanas ir aš noriu Tavos draugijos. Bet jeigu aš jos negausiu, man bus labai sunku išlikti gyvai.

Mano brangus Krišna, kadaise, kai gyvenai Mathuroje, Tu atsiuntei Uddhavą, kad išmokytų mane spekuliatyviosios filosofijos ir mistinės jogos. Dabar Tu taip pat kalbi tą patį, o visgi mano protas nenori su tuo sutikti. Mano mintyse nėra vietos gjana ar dhjana jogai. Ir nors Tu Mane labai gerai pažįsti, vis duodi man tuos pačius nurodymus. Tai, ką Tu darai, yra neteisinga. Aš noriu atitraukti Savo sąmonę nuo Tavęs ir pasinerti į materialią veiklą, bet, kad ir kaip bandyčiau, man neišeina. Aš iš prigimties linkusi tik prie Tavęs. Tavo nurodymas man medituoti į Tave yra tikras absurdas. Taip Tu mane žudai.

Nėra labai gerai, jog Tu laikai mane tinkama kandidate Tavoms instrukcijoms. Gopės ne tokios kaip jogai-mistikai, jos niekada nebus patenkintos tiesiog medituodamos į Tavo lotosines pėdas ir imituodamos tuos taip vadinamus ‘jogus’. Mokyti gopes meditacijos yra dar viena dviveidiškumo forma. Kai joms nurodoma užsiimti mistinės jogos praktika, jos tikrai nėra patenkintos. Priešingai, jos pradeda dar labiau pykti ant Tavęs.

Gopės įkrito į bekraštį išsiskyrimo vandenyną ir jas ryja svajonių pasitarnauti Tau timingilos žuvys. Už tai, kad jos yra tyrai atsidavusios, jas privalu būti išvaduotos iš timingilos žuvies nasrų. Kadangi jos nesuvokia materialaus gyvenimo, kam gi joms siekti išsivadavimo? Gopės nenori išsivadavimo, kurio siekia gjaniai, nes jos jau yra išvaduotos iš materialios egzistencijos vandenyno.

Mane stebina, jog tu pamiršai Vrindavanos žemę. Ir kas gi nutiko, kad tu pamiršai Savo motiną, tėvą ir draugus? Kaip tu pamiršai Govardhaną, Jamunos upės krantus ir tą mišką, kuriame mėgavaisi rasa-lila? Krišna, Tu be jokios abejonės esi išauklėtas, doras, su visom gerom savybėm. Tu esi gerų manierų, jautrios širdies ir gailestingas. Aš žinau, jog Tavyje neįmanoma rasti nė menkiausios trūkumo, bet visgi Tavo mintys nė neužklysta pas Vrindavano gyventojus. Tai ne kas kita, kaip mano nesėkmė.

Man visiškai nerūpi mano nelaimė, bet kai aš matau Tavo motinos Jašodos nusiminusį veidą ir dūžtančias dėl Tavęs Vrindavano gyventojų širdis, aš galvoju, nejau Tu nori juos visus nužudyti? O gal Tu nori juos visus nudžiuginti atvykdamas? Kodėl Tu palaikai jų gyvybes? Vrindavano gyventojai nenori matyti Tavęs apsirengusio princo drabužiais, nei jie nori, kad Tu bendrautum su didžiais kariais svetimoje šalyje. Jie negali palikti Vrindavano žemes, o nematydami Tavęs jie miršta. Kokia jų lemtis? Mano brangus Krišna, Tu esi Vrindavana Dhamos gyvybė ir siela. Ypač Tu esi Nanda Maharadžo gyvenimas. Tu esi vienintelis Vrindavano turtas, ir be to Tu esi gailestingas. Ateik, ir leisk Vrindavano gyventojams gyventi. Prašau, tegu Tavo lotosinės pėdos būna Vrindavane.

(Cc 2.13.137-47)